

5

40. LETNIK
1993-1994

MLADINSKA REVIJA
40. LETNIK 1993-94
JANUAR 1994
ŠTEVILKA 5

Naslovna stran:
Gerardo Tolentino, 5. r. (1992-93)
OŠ "Karel Širok" DONADONI

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad
Glavna urednica: **Majda Železnik**
Odgovorni urednik: **Dušan Udovič**
Uredniški odbor: **Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Micolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski**
Naslov uredništva: **Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390** – Naročila in ekspedit: **7796600**
Fotostavek, fotoliti in tisk: **Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151**
Naročnina (10 števil): **30.000 lir**. Posamezna številka **3.500 lir**. Posamezna številka v Republiki Sloveniji **240 tolarjev**, naročnina **2.000 tolarjev**.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Neža Maurer: Nasmeh	1
Ela Peroci: Helena	2
Miroslav Košuta: Sedem medvedjih sladkih besed	4
Branka Jurca: Sraka	6
Tone Pavček: Pogumnež	8
Majda Koren: Kako ravnaš z udomačenim zmajem	10
Marko Kravos: Hudič kravji	12
Franci Lakovič: Zima	17
Ksenija Šošter Olmer: Pri nas	18
Berta Golob: Jezikovni vozli	19
Kajetan Kovič: Mačji lunapark	20
Monika Sulli: Nekoč so v Škednju pekli kruh	22
Vera Poljšak: Skrito sporočilo	24
Klarisa M. Jovanovič: Mali kuharji	25
Božo Kos: Iz Lista za radovedne Petka	26
Šolarji pišejo	27
Jože Petelin: Velika križanka	32
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 3), Milan Bizovičar (str. 10-11), Barbara Boneta (str. 17), Marjanca Jemec-Božič (str. 5), Mojca Cerjak (str. 1, 9), Veno Dolenc (str. 25), Leo Korelc (str. 32), Božo Kos (str. 18, 26), Marjan Manček (str. 19, 21), Klavdij Palčič (str. 13, 15-16), Mario Sancin (str. 22, 23), Magda Tavčar (str. 7, 24, zadnja stran platnice).

NEŽA MAURER

Narisala MOJCA CERJAK

nasmeh

Srce ima mnogo korenin:
razpredajo se z žilami po vsem telesu,
najdeš jih v prstih prav na konceh
in če koga narahlo pobožaš,
jih začutiš celo v laseh.

Kako pa srce cveti?

Plavo, rjavo, temno kot noč
ali celo zeleno.

Cvetovi se ogledujejo v očeh.
Kadar je srce posebno srečno,
se razcveti ves obraz v nasmeh.

Helena

Nekoč so mi rekli, da je knjiga majhno okno v svet in v človeško življenje, pa si nisem pri tem ničesar predstavljala. Prej sem morala srečati deklico Heleno, da sem to okno v svet zagledala.

Naj vam to povem.

Zdaj poznam Heleno že dolgo. Včasih jo obiščem. Z njo se lahko pogovarjam kot z dobrim prijateljem.

Pred leti je zbolela in ostati je morala v postelji. Mesece in mesece in več kot leto in dan se je vlekla njena bolezen. Doma so skrbeli zanjo kolikor so mogli, vendar so morali kakor prej hoditi tudi na delo. Helena je ostajala po ves dan sama doma. Ko so se proti večeru njeni domači vrnili, jim je rekla:

“Povejte mi kaj, da ne bom tako sama.”

Pa ji je brat prinesel knjigo iz knjižnice, da bi ji med branjem hitreje minil čas, ko bodo šli spet od doma. Nič lepšega ji ni mogel prinesiti.

Helena je brala in med branjem pozabila, da je sama doma. Proti večeru je komaj čakala, da se njeni domači vrnejo z dela. Morala jim je povedati, kaj vse je v knjigi prebrala. Povečerjali so in jo poslušali. To je bil prvi res srečen večer ob Helenini postelji, odkar je zbolela.

Brat ji je potem prinašal iz knjižnice knjigo za knjigo in večer za večerom so jo poslušali, kaj je v knjigah prebrala. Saj sami niso utegnili brati, vsaj mislili so tako.

Pripovedovala jim je zgodbe iz davnih časov in iz današnjih dni, pripovedovala jim je o najrazličnejših deželah sveta, kakor da je sama tam hodila, pripovedovala jim je o sreči in o blaginji po svetu in o vojnah in o lakoti. Pripovedovala jim je o dobrih in znamenitih ljudeh, o velikih slikarjih in glasbenikih, kakor jih je spoznala iz knjig. Pripovedovala jim je o otrokih, ki si želijo iger in pesmi in ljubezni. Včasih jim je prebrala tudi kakšno pesem.

Prisli so se sosedovi, odrasli in otroci, in Helena jim je vsem skupaj odpirala okno v svet.

Se vedno se radi oglašajo pri njej.

Sedem medvedjih sladkih besed

Od sedmih medvedjih sladkih besed
prva je med,
tretja je med,
med medom in medom med,
četrta že spet
in znova med –
pa smo prišli do pet.

Kaj naj bo drugo drago medvedom,
če sladkosnedi sladkajo se z medom?

Tako tudi peta in šesta sta med,
a sedma, najslajša od sladkih besed,
je zanje –
sladko spanje.

Priznajmo potihno v ta zimski čas:
tudi za marsikoga od nas.

Sraka

Preden je Urša legla, si je slekla predpasnik, obleko, jopico, srajčko, hlačke, – ena, dva, tri – in že je ležalo po tleh vse povprek razmetano.

Urša je zaspala. Znočilo se je. Urša je spala in spala, a ko je vstalo svetlo jutro, se je zbudila tudi ona. Odgrnila je odejo, vstala in naenkrat jo je objel jutranji hlad.

Obleči bi se morala.

Pogledala je na posteljo – nič! Pogledala je na tla – tam se je nekaj belilo. Skočila je na deske, pobrala hlačke in si jih oblekla. Toda noge so ostale gole in tudi pleča, hrbet in prsi; še bolj jo je zmrazilo.

Pogledala je okoli sebe, a ko ni ničesar našla, je zakričala: “Joj, obleke ni!”

Mama je odšla v službo in nihče se ni oglasil ...

Urša pa je zagledala na živi meji srako. Sraka je ceketala, ko da bi se ji posmihala. Stekla je k oknu, da bi srako prepodila, a tik srake, na sami živi meji, je zagledala belo obleko in na njej sponko iz srebrne rože, zagledala je srajčko z dvema steklenima gumboma, jopico z gumbi iz biserne matice in rožast predpasnik.

Urša se je pognala na okno in z okna na tla. Stekla je do žive meje, pobrala predpasnik, obleko, jopico in srajčko, stisnila oblačila v naročje, stekla nazaj do okna in se splazila v sobo.

Ena, dve, tri – in že se je oblekla.

Obleka jo je ogrela. Pogledala je srako in nič več ni bila jezna. Začela je srako ogovarjati.

“Sraka, zakaj si odnesla obleko?”

“Srebrna roža se mi je svetila ...”

“Sraka, zakaj si odnesla srajčko?”

“Gumba sta se bleščala ...”

“Sraka, zakaj pa jopico?”

“Sami biseri so po njej.”

“Sraka, zakaj pa predpasnik?”

“Tako lepo je pisan ...”

Sraka je odletela. Zvečer pa, ko se je Urška razpravljala, se je spomnila na srako. Zložila je predpasnik in obleko in jopico in srajčko na stol in potisnila stol in obleko in perilo za posteljo.

Tam za posteljo je varno – tja si sraka ne bo upala.

Pogumnež

Sneg je zametel dol in grič
in volka v gori,
a k nam je priskakljajal vrabčič
ob prvi zori.

In je skakljajal in ščebetajal
drobàn, premražen,
češ: glejte, še sem živ in zdrav
in neporažen.

Ni ravno majhen bil pogum
se bosti z zimo,
res si zasluži moj kljun
od vas drobtino. -

In smo natresli mu drobtin,
ga pohvalili,
a on kot kakšen gizdalin
odfrčal je, pomahal s krili.

Kako ravnaš z udomačenim zmajem

Če ti bo mama kupila zmaja za rojstni dan, boš moral dobro paziti nanj, kajti zmaj je hudo občutljiva žival. Nekateri zmaji so bolj divje narave, take moramo prikleniti na verižico. Miren zmaj pa lahko svobodno leta in se sprehaja po stanovanju.

Kar se tiče hrane, bo pojedel zmaj kakršnokoli sladkarijo. A gorje, če mu boš dal spinačo! Nikoli več ga ne boš videl.

Zmaj se neznansko rad kopa. Enkart na teden natoči vodo v kad in daj notri veliko pene. Tvoj ljubljencek bo norel od veselja.

Zmaja lahko naučiš različnih umetnin. Namesto tebe bo zlagal kocke, kazal jezik sosedovi Špeli in prižigal plin na štedilniku.

Zelencek ne govori dosti. Včasih, ko mu boš prinesel hrano, bo rekel: "Hvala!", ponavadi pa ne. Samo, kadar ga ne bo nihče nič vprašal, bo nenadoma zakričal: "Ti butec, ti!" ali pa "Mej duš!"

Ko bo zmaj sam doma, mora biti vse pospravljeno v omarah, kajti zmaj, ta ljubezniva žival, zelo rada trga zvezke in knjige. Še raje pa brska po kuhinji in išče čokolado in piškote.

Zvečer mora zmaj spat najkasneje ob osmih. Nikakor ne sme gledati filmov po televiziji, ker ga je potem ponoči strah. Pred spanjem mu preberi pravljico, na primer Rdečo kapico. Najljubše pa so mu pravljice o zmajih. Torej, če dobiš zmaja, ga neguj tako, kot je tu zapisano in z zmajem boš preživel veliko srečnih dni.

Hudič kravji

Krava Cika ni bila več zadovoljna s svojim življenjem. Čez noč se je naučila tujih jezikov in se podala v svet. Gre in gre in kmalu se ji oglasi po trebuhu. Pa zdaj ji trava še na misel ne pride. Stopi v gostilno in naroči en škafo špagetov.

“Mi smo fin lokal,” je rekel gostilničar. “V škafoh ne strežemo, samo v krožnikih.”

“Prav, pa petnajst krožnikov špagetov,” se je krava takoj prilagodila gosposkim običajem.

“To pa ne bo poceni. Imate denar?”

“Seveda, kaj pa mislite! Z mlekom se veliko zasluži,” je rekla krava in zacingljala s tolarčki.

V gostilni je gost sveta krava, če imaš s čim plačati. Tako je Cika kmalu imela petnajst krožnikov špagetov pred sabo. Lepo se je kadilo iz njih in od paradiznika so bili rdeče nasmejani. Kako se jih je lotila? V finem lokalu ne moreš je-

sti kar z gobcem. Kravi s parklji tudi ne gre od rok, da bi špagete na vilice navijala. Torej se je Cika domislila svojih rogov. Enega je vtaknila v krožnik, malo povrtela z njim, potem zavihnela z glavo in: čof! – že je cel krožnik špagetov priletel v njen gobec. Spretno in elegantno je tako petnajstkrat pokimala zdaj z enim zdaj z drugim, zamahnila vznak – ham, ham, ham in je bilo kosilo pospravljeno.

“Zdaj pa še vedro vina!” je zaklicala gostilničarju.

“Pri nas ga pijemo po kozarcih,” je razložil gostilničar.

“Prav. Če je že taka navada, pa triintrideset kozarcev črnega,” je olikano naročila krava: “zraven pa še triintrideset slamice!”

Nihče bi ji ne mogel očitati, da se ga naceja, ali da ga loka, še manj, da ga po malem sreba. Cel šop slamice je vtaknila naenkrat v gobec in ga dostojanstveno cuknila. Potem

je pospravila še slamice.

Plačala je in se odpravila. Ko je bila pred gostilno, ji je bilo tako veselo pri srcu, da je kar zapela:

Prej kravica mlada vesela,
zdaj prava sem mestna gospa,
ne bom več ob mleku živela
na kmetih, v hlevu doma!
Trálala, trálala,
trálalalala trálala, trálala
trálala mu!

dan mozli – nesla bo jajca! Ne kaka navadna jajca, ker tudi ta nimajo prave cene, ampak orjaška goveja jajca!

Misel še ni vse, za vsako obrt je potrebno znanje. Cika se je torej vpisala v hitri tečaj, ki sta ga vodila pav in noj.

“Za nova jajca na trgu bi morala biti tudi oblika kaj posebnega, potem bi šele uspeli in bi bilo veliko denarja,” je modroval pav. “V obliki velike opeke bi bila jajca najbolj praktična.”

Cika, ki je doslej s svojo zadnjo platjo samo mehke torte pridelovala, ga je zabodeno pogledala, potem pa odločno odkimala. “Pa nič, je rekel pav. “Navsezadnje se izpod takega kravjega repa lahko izleže samo kaj tradicionalnega.”

“Važno je, da je lupina dovolj trdna,” jo je poučeval noj.

“Najmanj za lopato peska bo treba pojesti vsak dan, draga gospa krava.”

To ni bilo po Cikinem okusu, že prvega grizljaja ji je bilo čez glavo dosti. Škrip, škrip, ji je škripalo pod zobmi in potem se ji je še dolgo rigalo.

Ampak vsak trud dozori nekoč v sad. Po tednu dni pri-

merne hrane in posebne telovadbe, je Cika v soboto zjutraj začela nesti svoje prvo jajce.

“Počepni, počepni,” ji je klical pav.

“Potisni, potisni,” jo je spodbujal noj.

“Kako koko,” je nevesče kokodajsala krava Cika, ki je v silni muki skušala v vsem posnemati kokoš. Tako sta ji namreč priporočila njena učitelja pav in noj.

Pri tem ji je uspevalo le na pol: “Koko – muu, kaka muuka, muuu kaka,” jo je bilo slišati do neba, tako se je npenjala.

“S prvim jajcem je vedno tako, potem gre lažje... Če zmore kokoš, boš tudi ti!” ji je prigovarjal pav. “Pri taki fini obrti trpi najbolj zadnjica. A samo pomisli, koliko denarja bo iz tega.” “Kaj ne znaš počepniti kot kokoš!?” ji je klical pav: “lažje ti bo šlo.”

Krava, ki še nikdar v življenju ni počepnila, se je krečila in se drla na vse pretege, pa ni in ni šlo.

Končno je pod večer z veliko muuuko izlegla svoje goveje jajce. Veliko in zeleno je bilo.

Pa kaj ko je Cika imela svoj zadek previsoko. Jajce je padlo zviška in...

“Saj sem rekel: premalo peska!” je vzkliknil pav, ko se je razbilo.

“Oooo,” je pritegnil še noj. Ne toliko od razočaranja kot od presenečenja.

Iz jajca je namreč skočil hudiček. Dvoje rožičkov je imel in takoj je pokazal svojo naravo. Kravi je pokazal jezik, pavu pa izpulil iz repa oko. Po-

tem pa jo je ucvrl, da se je kar pokadilo.

Ne vem, kako se je z novo obrtjo in z meščanskim življenjem krave Cike končalo. Zadnji čas je v gostilni nisem več srečal. Zagotovo pa vem, da se tisti hudiček še preganja tod naokrog. Danes po telovadbi, ko sem se hotel preobuti, ni bilo nikjer enega čevlja. Da se razumemo: enega – in to levega čevlja ni bilo nikjer več.

Če to ni zakuhal hudič kravji!

Zima

(Domača naloga)

Dnevi so kratki in dolge noči,
sonca na nebu videti ni,
polje in hribe pobelil je sneg,
vsi otročaji hitimo na breg,
dedek za toplo se greje pečjo,
babica plete in kima z glavo,
mamica kuha, a očka še ni,
zunaj narahlo zopet sneži ...
Malo o zimi napisati znam,
stavek en sam naj še spisu dodam:
zima najboljši letni je čas,
kadar na snegu igram se še jaz.

KSENIJA ŠOŠTER OLMER

Pri nas

Pri nas imamo papigo,
ki kar naprej kriči
in eno nočno sovo,
ki nas spati ne pusti.
Imamo tudi zajčka,
ki zobka dva ima
in enega medvedka,
ki nerodno kobaca.
A toliko živali
z nami ne živi.
Vse to je ena punčka le,
ki je pri nas doma.

Narisal BOŽO KOS

BERTA GOLOB

Narisal MARJAN MANČEK

jezikovni vozli

Težave z nafto in možgani

Lahko je miškam in šiškam, jabolkom in hruškam, drevesom, cveticam in pticam, žogam in frnikolam – vse te in še druge reči se dajo prešteti. Imajo ednino in množino, pa še dvojino za nameček. Tako lepo je le v malokateri slovnici.

Na svetu je zmeraj kdo za zgago. Zato se znajdejo samostalniki, ki se poživžgajo na ednino in dvojino. Ne verjamete? Dokaz so vaši možgani. Je mar mogoče govoriti o možganu ali o možgani? Tudi jetra so vsa iz množine, najsi bodo zdrava ali bolna. Mogoče vam gre kdaj celo najboljši prijatelj malo na jetra, ampak gre vam v množini, če vam je prav ali ne.

Z mlekom je ravno obratno! Tri litre ga kupite, pa vztraja še kar v ednini. Ne briga ga, ali je kravje ali ptičje, ali je kislo ali je zavreto ali posneto. Belo je, zdravo in – edninsko. Enako svojeglava je nafta. Na zemlji je pretočijo na bilijone hektolitrov, iz ednine se pa sploh ne premakne.

Kako naj dvomljivcem dokažemo, da je vse to čista resnica? Samostalnik je treba po hitrem postopku prestaviti iz imenovalnika v rodilnik in ga malo pregihati, kot bi bil pri telovadbi. Potem se ne more več zgoditi, da bi Jaka v kontrolni nalogi Jesenicam, Domžalam in Plitvicam pripisal napačno število.

Pobarvajte sami

Mačji lunapark

V lunaparku klepetava
mačja družba se zabava.

Sobarice in dijaki
vozijo se z vrtiljaki.

Godbe cirkuške igrajo,
mali bobni ropotajo,

muca v črnobelem dresu
dela stojo na kolesu,

maček Peregrin žonglira,
Grizli žarnice požira,

vmes pa zibljejo se klovni
s čevlji, dolgimi kot čolni.

Tu nagradna so strelišča,
avtodromi in kegljišča,

tombole in srečolovi
in našminkani strahovi,

ki imajo to navado,
da strašijo v mišjem gradu.

Tukaj vsaka mačka zase
dobre volje se napase

in doma še teden dni
kot pečena se reži.

Nekoč so v Škednju pekli kruh

Škedenj, nekoč vas, danes pa predmestje Trsta, je že v 17. stoletju zaslovel po svojem dobrem belem škedenjskem kruhu. Škedenjke so bile večinoma perice, mlekarice, šivilje, kmetice; v matičnih knjigah pa zasledimo, da so v tej vasi krušarce pekle kruh več kot tristo let. Poleg škedenjskih žensk so se s peko kruha ukvarjale tudi ženske iz okolice Trsta. Te so vsak dan prihajale v Trst iz okoliških vasi (Boršt, Ricmanje, Boljunec, Dolina, Mačkolje) in iz Istre. Tržačani so te krušarce

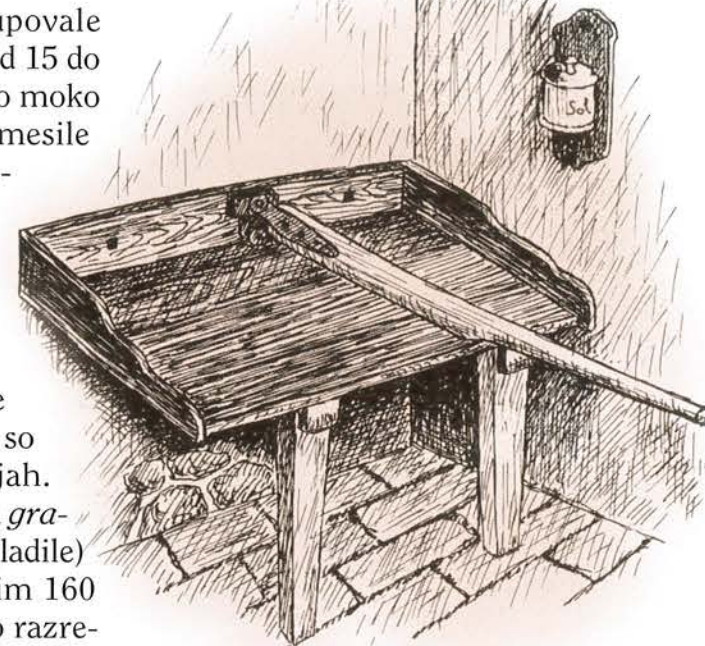
V nečicah je krušarca zmesila testo

imenovali Brščice. Bogatejše Brščice so prihajale z bisagami, ki so jih naložile na osle, ostale pa so pot prehodile s plenirji na glavi. Pod plenir so položile svitek iz blaga, da jih ne bi bolela glava. Škedenjske krušarce so najbolj znane, ker jih je bilo veliko in so se s peko kruha ukvarjale dolgo let. Najboljše škedenjske krušarce so bile v drugi polovici 18. stoletja celo povabljenе na Dunaj.

Krušarce so svoj mučni delovni dan začele že sredi noči. Nekatere so se lotile dela že opolnoči, druge pa najkasneje ob štirih, odvisno pač od števila odjemalcev. Večina je nosila kruh na razne tržaške trge in ulice, pa tudi v gostilne, trgovine, restavracije in bogatejše mestne družine. Nekatere krušarce so imele tudi pomočnico, ki je kruh za skromno fliko (20 stotink) nesla prodajat v mesto. Krušarce so prihajale v Trst vsak dan in ob vsakem vremenu, izjema sta bila le Božič in Velika noč. Tedaj pa je bilo treba dan prej pripraviti vse "na duoplih" –

vsega več. Moko so kupovale vsak dan sproti, in sicer od 15 do 30 kg. Pozno popoldne so moko presejale, nato so kvas umesile z moko in vodo in ga položile v nečice ter ga pustile vzhajati. V zgodnjih jutranjih urah so dodale še moko in sol ter zamesile testo, ki so ga imenovale *švalik*. Potrebne količine so umesile kar po izkušnjah. Testo so nato položile na *gramolo* in ga *gramolale* (zgladile) z lesenim drogom, dolgim 160 cm. Pripravljeno testo so razrezale in naredile razne oblike kruha. Vsaka oblika je imela svoje ime kot: hlebiče, pariče, paletinče, karnétče, stúmbelce, štruce liše in zvite, žímelce in išašú. Surov kruh so položile na belo čisto rjuho in ga pustile na plohu, da vzhaja. Med tem časom so zakurile peč. Ko je bila dovolj razbeljena, so vanjo z leseno lopato počasi polagale kruh. Pripravljen kruh so ohladile in ga nato skrbno zložile v plenir. S plenirjem so se nato odpravile na pot.

Gramola

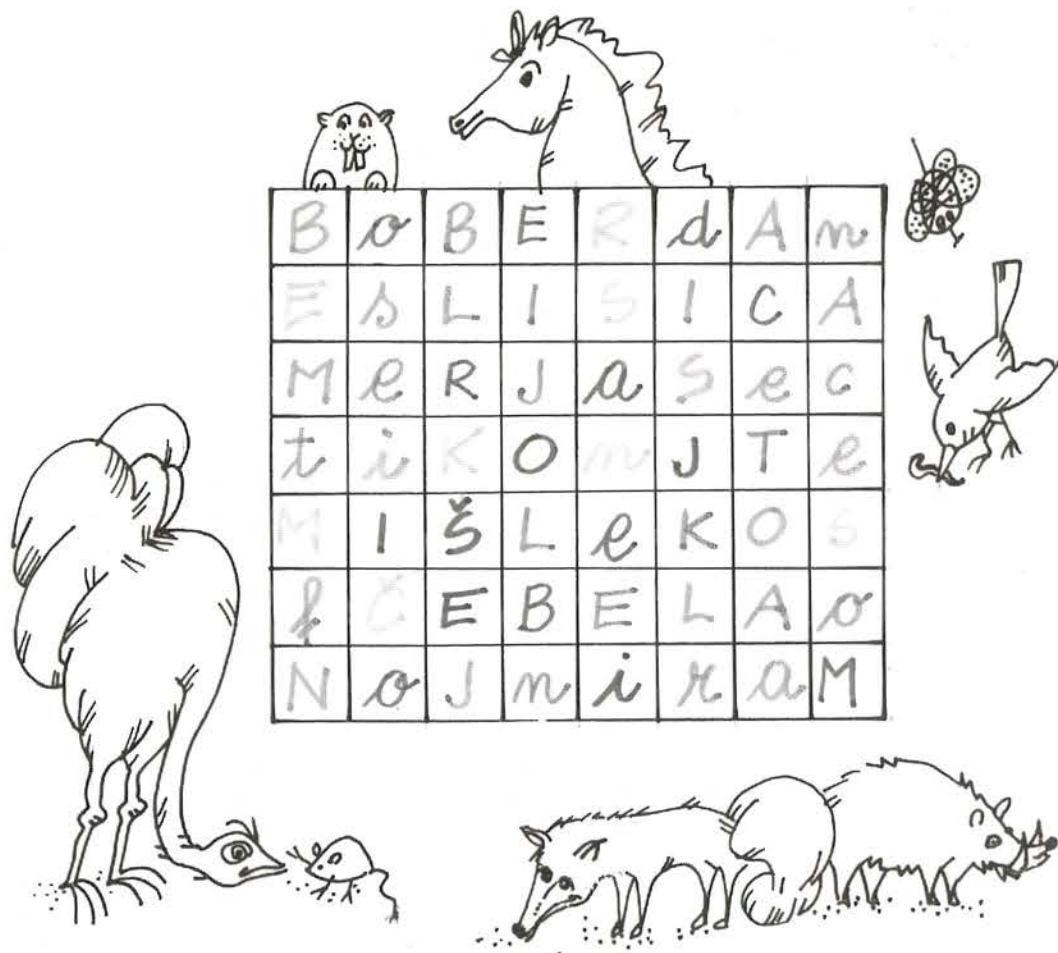
Bila je to prava mala industrija, saj je pri pripravi kruha bilo posredno soudeleženi več ljudi. Krušarcem so namreč nudili potrebne pripomočke tudi kovači, mizarji in razni drugi obrtniki.

Škedenjska žena ni bila le krušarca, temveč tudi dobra gospodinja. Ko se je vrnila s trga so se šele začela njena družinska opravila, vendar je bila kljub izrednemu naporu ponosna in zadovoljna.

Brščice – ženske, ki so prihajale iz Brega
bisaga – velika torba z dvema žepoma, ki so jo obesili na sedlo
plenir ali *prenier* – velika košara z dvema malima ročajema, ki so jo nosili na glavi

svitek – venček iz blaga
flika – star denar
na duopleh – podvojiti
švalik – kos testa

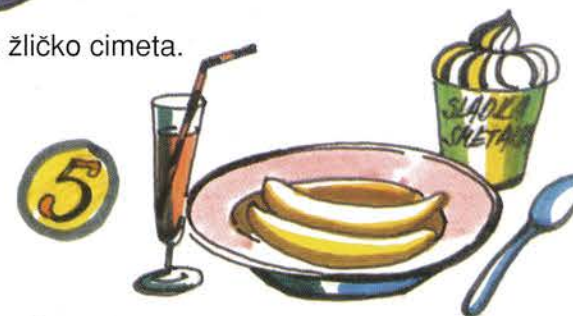
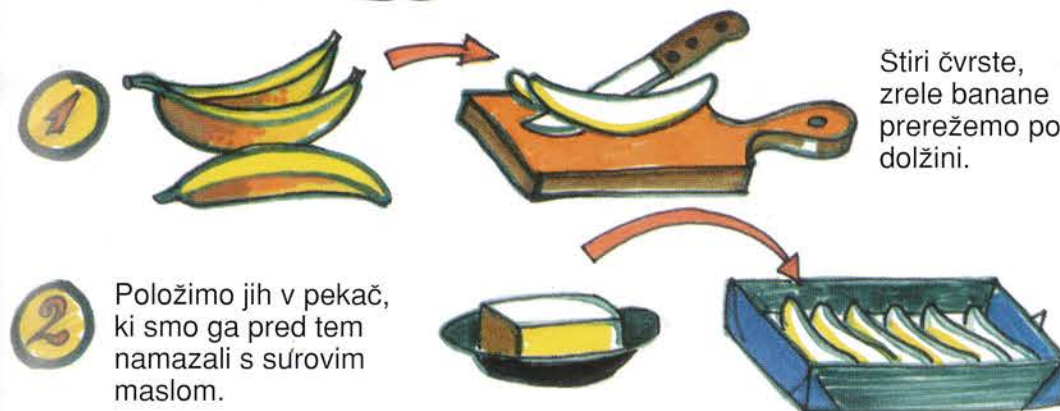
Skrito sporočilo

Prečrtaj – VODORAVNO – imena živali.
Ostale črke ti dajo skrito sporočilo.

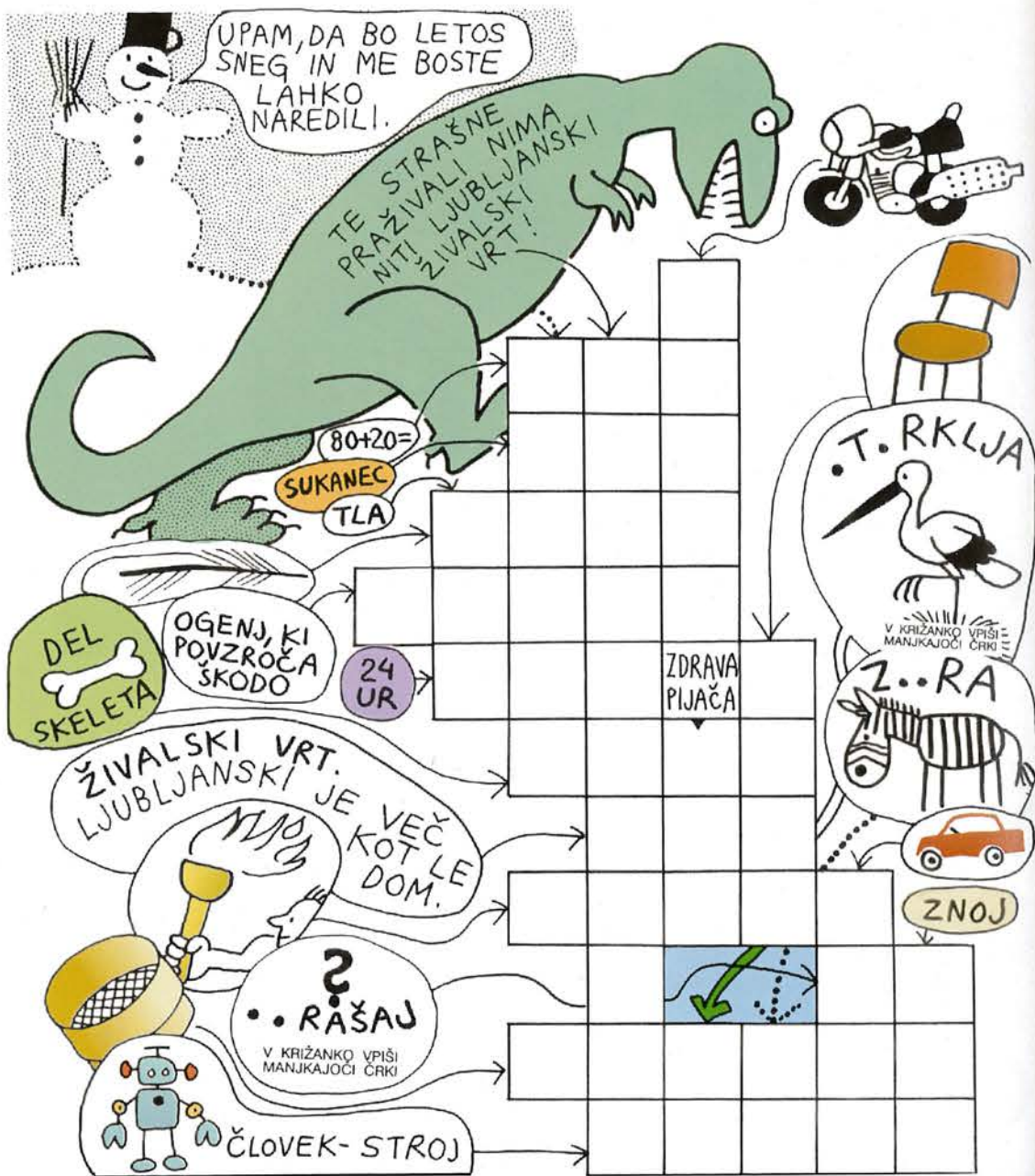

Pečene banane s Karibov

Jz Lista za radovedne PETKA

Piše in riše BOŽO KOS

SPREDAJ ŽIVALI Z GRBO, ZADAJ PA ON. KDO JE TO?

šolarji pišejo

Učence 3. in 4. razreda OŠ "Josip Jurčič" iz DEVINA je prevzela pravljica Marjana Tomšiča Vrtnar in čudežni cvet v tretji številki Galeba. Razpletli so konec zgodbe:

Zdaj nas zanima, kje je štiriinpetdeset palčkov in kje je njihova kraljica, lepotica vila prečudežna. Morda, morda ...

Morda so šli tja, kjer vladata lakota in bolezen, v Somalijo in v Bosno. Sedaj je petindvajset palčkov v Bosni in devetindvajset palčkov v Somaliji. Vila prečudežna pa je ostala doma pri vrtnarju, da bo še naprej zdravila njegovo hčer in bolne otroke. A palčki se ne pustijo videti, samo pesmico zapojejo:

Mi smo vsi
palčki Pomagalčki,
ker radi vsem pomagamo.
Mi in samo mi
zdravje in še marsikaj
delimo po vsem svetu.
Nam in tudi vam
se srček zradosti,
ko solz na ličkih ni.
S to pesmijo je nastalo veselje in
prijateljstvo v vseh krajih, ki so jih
palčki obiskali.

Kjer pa palčki še niso bili, ni ne veselja ne prijateljstva.

Zelim si, da bi ti dobri palčki bili povsod.

Alice Visintin, 4. r.

Palčki so zdaj v mojem žepu; ko ne znam matematike, mi oni pomagajo.

Če ne znajo rešitev oni, vprašam njihovo kraljico, lepotico-vilo prečudežno. Ona ve vedno vse stvari, tudi tiste, ki jih jaz ne razumem. Zame so ti palčki in njihova kraljica pravi geniji. Moja mama ne ve, da imam te ljubeznive prijatelje, ki mi pomagajo.

Če bi me zapustili, bi bila zelo žalostna.

Ivana Legiša, 4. r.

Vila in palčki,
veliki kot človeški malčki,
so meni nič, tebi nič
izginili v bližnji gozdič.

Tam so zapeli,
zaigrali in pleli
rastlino plevel,
ki tam je rasel kot znorel.

A ta plevel,
ni bil navaden plevel,
bil je zdravilen,
ki je vsakogar ozdravil,
le če si ga je pozelel.

Palčki so v gozdu ostali,
in trdo delali še naprej.
Srečno so tam vsi živeli,
in zelo dosti potomcev imeli.

Sara Magliacane, 3. r.

Štiriinpetdeset palčkov in njihova prečudežna kraljica so sklenili, da bodo šli v gozd in poiskali prečudežni grad in tam živeli. Iskali so ga in ga našli. Očarani so bili od njegove lepote. Ko so vstopili v grad, so vsi palčki našli svoje postelje in se od-

počili. Potem so pripravili praznik, na katerega so povabili vse prijatelje...

Vlasta Ušaj, 3. r.

Ko je cvet odcvetel, so se palčki in kraljica z meteoritom, ki je padel na zemljo, spet odpeljali v svoje kraje. Meteorit je potoval zelo počasi, zato je kraljica-lepotica lahko pripovedovala pravljice štiriinpetdesetim palčkom. Palčki so bili zelo zadovoljni, da so se peljali domov. A na pol poti se je raketa ustavila in začela padati na Zemljo. Padla je v dnevno sobo, naravnost meni v roke.

Začela sem opazovati in premišljevat, kaj je ta stvar. Slišala sem, da prihajajo iz nje glasovi. Vrata so se odprla... Štiriinpetdeset palčkov me je prestrašeno pogledalo. Dopovedala sem jim, da jim ne bom naredila nič slabega. Iz rakete je izstopila preču-

dežna kraljica-lepotica. Ona me je vprašala: "Kam smo prišli?" Odgovorila sem ji, da so pri meni doma. Potem sem ji še povedala, da so na planetu Zemlja. Postali smo prijatelji. Spali so v predalu v moji sobi. Zjutraj so me oni prebudili. Ko sem oblekla jopič, so že čakali v mojem žepu in se z mano peljali v šolo. Kraljica-lepotica mi je vsak dan pripovedovala njihove dogodivščine. Nekega dne mi je pripovedovala dogodivščino o čudežnem cvetu. Na zemljo je padel meteorit in naredil na nekem vrtu luknjo. Vrtnar je luknjo zakril. Iz meteorita je zrasel čudežni cvet. Vrtnar je sanjal, da so se iz te cvetice rodili palčki in ona. Palčki so bili hvaležni vrtnarju, in so mu s tem cvetom ozdravili bolno hčerko. To pa se je res zgodilo. Kraljico-lepotico sem vprašala, če lahko tudi meni vsadi cvet, da bi tudi jaz z njim komu pomagala. Ni mi odgovorila, le nasmehnila se je. Nekega dne so se palčki in vila spet vrnili na zvezdo, od koder je padel meteorit.

Lepo bi bilo, da bi vsi imeli doma čudežni cvet s katerim bi lahko ozdravili bolnike.

Danijela Gruden, 4. r.

Palčki in njihova kraljica so se znašli sredi vrta. Čakali so noč, da bi odpotovali v vesolje. Čakali so in čakali in kar naenkrat je na zemlji pristala okrogla ploščata ladja. Vstopili so. Vsi so se začudili, da je ladja tako velika in da ima toliko gumbov. Kar naenkrat so odpotovali v vesolje. Bil je vse prav, potem pa je nastala megla in piloti niso nič več vi-

deli. Trčili so v hrib. In palčki in njihova vila so padli v knjigo in v knjigi je zapisana njihova zgodba.

Ivo Košuta, 4. r.

PESMICE O ZIMI so napisali učenci 3. a OŠ Dobrovo v BRDIH

TETA ZIMA IN SNEŽAK

Glej ga, glej ga, glej snežaka,
glej ga, tegale junaka,
da se zime ne boji,
kar brez šala, rokavic in kape
tam stoji.
Glej jo, glej jo teto Zimo,
kako plete beli dan,
da otroci vsi veseli
rajajo in plešejo
kot iz belih sanj.

Mojca Stres, 3. a

Zima v deželo je prišla,
polja, gozdove zasnežila.
Drevesa liste so zgubila
in z belo odejo se pokrila.
Lastovke so v tople kraje odletele
proč od nas odšle.
Sinice pa so tu ostale,
bodo na pomlad čakale.
Ježki v brloge so se skrili,
in zaspali en, dva, tri.

Ko bo zima spet odšla,
se bodo zbudili iz sna.

Miha Filej, 3. a

Zima bela je prišla,
pobelila je vse
doline, polja in gore.
Smučke in sani,
prinesli smo z vseh strani.
Otroci po snegu se podijo
in veselo se smeji.

Mojca Simčič, 3. a

Zima je prišla,
pobelila je breg,
z njo prišlo je veselje,
ki ga prinaša sneg.
Otroci vsi veseli,
se kepat so odšli,
potem snežaka so napravili.
Videla sem zajčka,
žalosten je bil,
ker sneg je naletaval,
vso hrano mu pokrnil.

Jasmina Žnidar, 3. a

Zima je tu,
snega pa še ni.
Otroci vsi žalostni
ob oknih slonijo
in v daljavo strmijo.

Andreja Gajser, 3. a

*** PIŠITE! NAJ-spise nagradujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagradujemo ***

Videokaseto prejmejo učenci 3. in 4. razreda OŠ "Josip Jurčič" - DEVIN ter učenci 3. a OŠ Dobrovo v BRDIH.

Zima je mila,
sneg počiva,
otroci se igrajo,
pesmi prepevajo.
Otroci se igrajo
sneženega moža delajo.
Rdeča lička imajo
in se smehljajo.

Beti Sirk, 3. a

Prišel je čas,
ko gre zima v vas.
Obdarila je otroke,
pobelila vse okrog nas.
Mi otroci smo veselo
smučke si pripeli.
Smučali in sankali,
kepali in snežaka naredili.
Ko se noč spusti na vas,
mrzel zimski zrak
domov prežene nas.

Mitja Klavora, 3. a.

Tralala, tralala,
zima je prišla,
natrosila nam snega.

Sanke, smučke
vsi na plan,
rajajmo ves dan.

Aleš Simčič, 3. a

Zima je prišla,
vsi smo se razveselili.
Šoferji se jezijo,
otroci pa smejiyo.

Robi Srebrnič, 3. a

Zima, zima bela,
kje si doslej sedela?
Mi pa vsi veseli
bi te radi imeli.

Nejc Bužinel, 3. a

DEŽEK

Dežek lije cele dni,
nas iz hiše ne pusti.
Mi pa vsi veseli smo,
ko po lužah skačemo.

Aleš Simčič, 3. a

MOJA PSIČKA

Moja psička zgleda pametna.

Kadar pridem domov, mi skače na
noge in mi grize čevlje. Dopade se ji
skakati na posteljo in ponoči mi gri-
ze prste od nog. Ampak mi jih tudi
segreje in lepo jo je čutiti pri meni,
kadar spim.

Zjutraj me ona zbudi in mi skrije
nogavice. Igra se z mojimi nogavi-
cami, dokler je ne pokličem.

Popoldne se igram z njo, jo božam
in peljem po gozdu. Jaz jo imam rad,
čeprav me včasih jezi. Vesel sem, da
jo vidim vsak dan.

Mitja Stanič, 1. b
SŠ "Ivan Cankar"

Muca Pika na
pručki pogumno sedi,
se miška prikaže,
za pečko zbeži.

Lara Železnik
4. r. OŠ "Bratov Polančičev"
MARIBOR

KAKO NAM JE IME

Predstavljajo se učenci OŠ Dobrovo
v Brdih.

Meni je ime Mojca, čeprav bi jaz
rada bila Polona. Ime so mi izbrali
starši in sestre. Mama bi mi dala ime
Špela, a tatu ni bilo všeč. Potem so
me poimenovali Mojca. Mojca po-
meni po koroško deklič. Zato poz-
namo tudi ljudsko pesem Mojcej, oh
Mojcej. Ime izhaja iz imena Marija,
zato praznujem god 7. oktobra;

Mojca Stres, 3. a

Imenujem se Miha. To ime si je
izmislila mama. Všeč mi je. Včasih
mi dedek reče Mihc. To mi ni všeč,
ampak mu ne zamerim. Ko je bil
moj bratec majhen, smo ga učili iz-
govarjati moje ime. Namesto, da bi
rekel Miha, mi je rekel Aja. Vsi mi
pravijo, da je to ime lepo.

Miha Filej, 3. a

Ime mi je Mojca. Mama je hotela,
da bi bila Marjana. Tako se je ime-
novala mamina babica. Mama pa je
imela babico zelo rada. Očetu in bra-
tu pa ni bilo všeč.

Na obisku je bila mamina prija-
teljica. Pogovarjali sta se o imenih.

Nagrajeni risbici z natečaja za Galebove platničke:

Rajko Dolhar, 4. r.
OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

Nataša Capponi, 4. r.
OŠ PESEK

Prijateljica se je spomnila na Moj-
co. To je bilo vsem v družini všeč.
Tako sem postala Mojca. To ime je
všeč tudi meni.

Mojca Filej, 3. a

Ime mi je Robi. Kakšenkrat mi je
všeč, kakšenkrat pa ne. Rad bi se kli-
cal Tomi. Prijatelji me kličejo Robi,
ampak jaz se kličem Robert. Mama in
očka me kličeta Roberto.

Robi Srebrnič, 3. a

Ime Kristjan je izbral oče, ker to
ime mu je bilo zelo všeč. To ime je
bilo všeč tudi moji mami in tako sem
ob rojstvu dobil ime Kristjan. Ko je
bila moja sestra majhna, me je ime-
novala Kitan. Doma me imenujejo
Kristjan, le mama me večkrat ime-
nuje Kristi. Nekateri sošolci me ime-
nujejo Kriko ali Krikof. To ime mi je
zelo všeč.

Kristjan Kavčič, 3. a

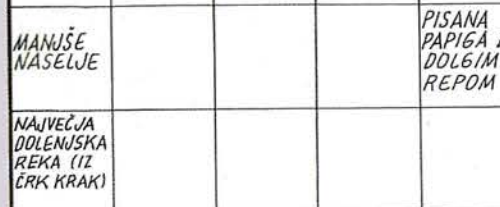

Ime mi je Nejc. Krščen sem bil
Jernej. Včasih mi mama in oče reče-
ta Nejkec. Nona in nono mi rečeta
Nejko včasih pa Nejc. Ime mi je iz-
brala mama in mi je zelo všeč.

Brez imena bi se lahko izgubili,
ker se ne bi mogli predstaviti.

Nejc Bužinel, 3. a

Ime mi je Jasmina. Moje ime mi je
všeč. Izbral mi ga je oče. Ko sem bi-
la majhna so me klicali Mina. Moj
dedek me je klical Minca. Mama me
včasih pokliče namesto Jasmina dek-
lica Martina. Lahko bi bila tudi Moj-
ca ali Neja. Moje ime izhaja iz rože
jasmin.

Jasmina Žnidar, 3. a

	PREPROST PLUG (V BESEDI DRALON) IN PRIIMKI	PES, KI JE PO OBLIKI PODO- BEN SRNI (IZ ČRK=ANRRS)	
	MANJŠA KMEČKA SOBA, IZBA (IZ ČRK=MARKA)			ŠPORTNIK, KI SE UKVARJA Z ATLETIKO
	IME PISA- TELJICE, GOLJEVSEK			
		VPISI LARA Z DESNE PROTI LEVI		
		3. IN 15. ČRKA	KRATICA ZA AVTO MOTO DRUŠTVO	POLOVICA BESEDE REPA POVELJNIK LADJE
ATA	SKUPNO IME ZA PRSTANE, VERIŽICE, UHANE, ZA- PESTNICE ...			
MANJŠE NASELJE	PISANA PAPIGA Z DOLGIM REPOM	APRIL ? JUNIJA		SESTAVIL JOŽE PETELIN
NAJVEČJA DOLENJSKA REKA (IZ ČRK=KRAK)		DUŠAN POVH		
SOZVOČJE TŃNOV V GLASBI (IZ ČRK=DORNAI)		GRM Z ZELO CVRSTIM LESOM	IVAN POTRČ	HITER TEK KONJA (TAKO TEČE KASAČ)
MAJHEN APARAT			ZAGA BREZ PRVE ČRKE	
	VELIKO TEKMOVANJE JADRNIC			

Rešitve ugank pošljite do 8. februarja na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

IZ LISTA ZA RADOVEDNE PETKA:

Vodoravno: d, lipa, mina, sod, TZA, hoja, cev, e, e, tir

Navpično: h, m, ocet, listje, i, dinozaver, pada, a

VOŠČILO: Želimo srečno novo leto.

VELIKA KRIŽANKA:

Vodoravno: skiro, motor, očala, skale, čiv, IT, korenjak, lopa, park, iskra, šment, či, AE, ena, kavke, kamp, vlom, letala, Roko

Navpično: lišček, kosmina, čopke, am, sirarna, PL, smokve, atek, er, koča, NP, avto, Italija, vlak, roletar, kolo, ora, KK, Ema

REŠITVE SO POSLALI:

Jasmina Sossi, Marko Sedmak, Erika Košuta, Eros Sullini, Matija Sirk, Danja Košuta, Maurizio Selatti, Samuel Švab, Laura Bogatec – 2., 3., 4., 5. r. OŠ "Albert Sirk" – KRIŽ;

Martin Tul, Ana Tina Petkovšek, Angelika Podoš, Gerardo Tolentino, Paolo Vignini, Matteo Feruglio, Giulia Valassi, Karlo Zornada, Saša Krčalič, Martina Carpani, Roberto Lombardo, Tomislav Šikič, Mitja Stanič, Marco Bettiolio, Antonio Tuso, Michele Sorini – I. b SŠ – "Ivan Cankar" – SV. JAKOB;

Gorazd Furlan, Sara Magliacane, Vlasta Ušaj, Simon Leghissa, Matjaž Zaccaria, Ivo Košuta, Walter Caharja, Alice Visintin, Danijela Gruden, Alexander Pertot, Andrej Sossi, Ivana Leghissa – 3., 4., 5. r. OŠ "Josip Jurčič" – DEVIN;

Manuel Sustersich, Valentina Ronconi, Marko Ceh, Tomaž Ceh, Sebastian Fabris, Andreja Koren, Margherita Vascotto, Mattia Porro, Daniel Perossa, Katarina Mikulus, Valentina Bernardka Micali, Aleksija Leone, Tatiana Gregori, Marco Novak, Lara Skrinjar, Caterina Porro, Alan Sancin, Alex Baruca, Christian Sustersich, Siniša Krčalič, Katja Starec, Marta Porro, Jan Sadlowski, Giorgio Pitacco, Oscar Perosa, Claudio Mirceta, Carlo Vascotto, Manuela Pizent, Marco Sadlowski, Izток Skrinjar – 1., 2., 3., 4., 5. r. OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB;

Giacomo, Walter, Erik, Andreja, Katja, Mina, Daša, Janko, Sandi, Julij Vanello Premru, Elia Hrovatin, Daša Stanič, Sara Bevilacqua, Martina Cunja, Martina Tonet, Marko Mahnič, Arin Marchesi, Matija Vidmar – 2., 3., 5. r. OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE;

Jasna Košuta, Urška Daneu, Katja Križman, Fanika Starec, Karin Malalan, Matej Iskra, Ivan Zupan, Saša Sossi, Roberta Purich, Federica D'Ercole, Aleš Jelerčič, Matjaž Suhadolc, Matteo Peric, Veronika Špacapan, Erik Piccini, Erik Pavletič, Peter Ferluga, Alan Pavat, Andrea Cauter, Andrej Vidali, Maruška Hrovatin, Iris Riggari, Devan Jerman – 3., 5. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE;

Alex Jakomin, Samuel Saia, Lucrezia Flora, Toffee Masé, Marko Milošević, Borut Jogan, Isabella Spacal, Robi Miljkovič, Tjaša Križmančič, Oliver Puntel, Diego Posar, Aleksandar Milošević, Nicole Husel, Ivan Šunjerga, Entoni Vidalič, Sheila Perosa, Maja Udovič, Sandy Nestori, Lorena Tegacci, Ilhana Vidalič – 2., 3., 4., 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI;

Žiga Ražem, Aljaž Milič, Peter Planinšek, Sonia Covolo, Metka Sinigoi, Veronika Veljak, Lavinia Skerlavaj, Urška Sinigoi, Lara Barbieri, Simon Pauluzzi, Nicoletta Dessi, Martina Coretti – 3., 4., 5. r. OŠ "PINKO TOMAŽIČ" – TREBČE.

Erika Bersenda, Martin Cheber, Simone Cociancich, Adrijan Sossi, Ingrid Bersenda, Marco Mattiotti, Susanna Derganc, Eliana Bordon, Martina Stollini – 1., 5. r. COŠ "Ivan Trinko Zamejski" – RICMANJE;

Matjaž Mihalič, Katja Bratos, Gabriele Ota, Urška Ota, Peter Sosič, Matjaž Romano, Karin Astrid Zobec, Mateja Košuta, Ivan Langella, Nastja Damin, Alan Mahne Kalin, Mark Pettiroso – 1., 2. r. COŠ "Fran Venturini" – BOLJUNEC;

Boštjan Romano, Mitja Bratos – I. a SŠ "Simon Gregorčič" – DOLINA;
Matija Milocco, Alessia Monti, Eros Kogoj, Manuel Peteani, Nataša Ursič, Diego Tomšič, Mauro Petejan – 2. r. OŠ "Peter Butkovič Domen" – SOVODNJE OB SOČI;

Uroš Fabiani, Aleksij Budin, Ljuba Sancin, Alexia Kobal, Daniel Piculin, Jakob Pernarcich, Danijel Doglia, Sara Sardo, Nataša Doglia – 3. r. OŠ "1. maj 1945" – ZGONIK;

Jan Crevatin, Sanja Hrvatič, Kristina Vidrih, Sara Blasevich, Erika Sancin – 3., 4., 5. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ;

Ines Novak – OŠ Kamnik, Slovenija.

NAGRADE DOBIJO: Karin Malalan, 3. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE; Martina Cunja, 5. r. OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE; Christian Sustersich, 4. r. OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB; Gorazd Furlan, 3. r. OŠ "Josip Jurčič" – DEVIN; Roberto Lombardo, I. b SŠ "Ivan Cankar" – SV. JAKOB; Matija Sirk, 3. r. OŠ "Albert Sirk" – KRIŽ; Lara Barbieri, 4. r. OŠ "PINKO TOMAŽIČ" – TREBČE; Lucrezia Flora, 2. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI; Mitja Bratos, I. a SŠ "Simon Gregorčič" – DOLINA; Karin Astrid Zobec, 2. r. COŠ "Fran Venturini" – BOLJUNEC; Mauro Petejan, 2. r. OŠ "Peter Butkovič Domen" – SOVODNJE OB SOČI; Sara Sardo, 3. r. OŠ "1. maj 1945" – ZGONIK; Blasevich Sara, 4. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ.

Rana ura – zlata ura. Tako so nam prigovarjali starsi, ko je bilo treba zgodaj vstati.

Kje je ta zlata ura?

To se samo tako reče. Kdor ni lenuh in se rad že zjutraj poprime svojih dolžnosti, si kmalu prisluži zlato uro.

Reče se tudi: ura izgubljena, ne vrne se nobena. Torej je nekaj srečnežev, ki najdejo tiste izgubljene zlata ure kar na tleh in jim zato ni treba vstajati tako zgodaj!

Z leti človek spozna, da ni pomembna zlata ura na za-pestju, ampak da je čas zlato. Že sekunda je lahko zlata. Kako? Vprašajte športnike: tekače, smučarje, avtomobilske dirkače. In kozmonavte. Če bi oni za sekundo kaj narobe napravili, bi se znašli na Mar-su in ne spet na Zemlji.

So pa tudi svincene minute: ko sem samo za minuto zamudil vlak, s katerim je šel naš razred na izlet v Benetke, sem potem tri dni hodil okrog z dolgim nosom in imel zlat čas, da sem spoznal, da je treba biti ob pravem času na pravem mestu.

KMECKA BANKA V GORICI

